

ב"ה

פרשת כי תבוא

"כשאבא קורא לא שומעים קללות"

אפילו השטן בעצמו לא יוכל להצדיק את השואה

בני ישראל הם בניו של הקב"ה, כמו שכתוב "בנים אתם לה' אלקיכם"^[1] ויתירה מזה "בני בכורי ישראל"^[2], והקב"ה אוהבם, כמו שכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'"^[3], "כי נער ישראל ואוהבהו"^[4], וכתורת הבעל שם טוב ^[5] שאהבת הקב"ה לכל אחד ואחד מיישראל היא גדולה יותר מאהבת הורים זקנים לבנם יחידם שנולד להם לעת זקנתם - אינו סובל דיבורים שהם היפך שבח בניו, ולא עוד אלא שהדיבור היפך שבח בניו פוגע בו (בהקב"ה) כביכול, כמו שכתוב ברור ומפורש "הנוגע בכם נוגע בבבת עינו"^[6].

ועד כדי כך, שאפילו בנוגע לנביאי ישראל, ש"רוח ה' דבר בם ומלתו על לשונם"^[7], "אין הקב"ה רוצה במי שאומר דילטורייא על ישראל"^[8], ועד שנענשו על שאמרו דילטורייא על ישראל, כמו: ישעיה הנביא, גדול שבנביאים^[9], ... שכאשר אמר "ובתוך עם טמא שפתיים אנכי יושב"^[10], "אמר לו הקב"ה, ישעיה, בנפשך אתה רשאי לומר כי איש טמא שפתיים אנכי ניחא, שמא ובתוך עם טמא שפתיים אנכי יושב, אתמהא, תא חמי מה כתיב תמן, ויעף^[11] אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה . . . רוץ פה, רצוץ פה למי שאמר דלטוריא על בני"^[12], וכיוצא בזה בשאר נביאי ישראל .

...ויש להוסיף, שביטול הפתחון-פה דהשטן והלימוד זכות על בני ישראל מודגש ביותר בקשר ובשייכות לדורנו זה :

בנבואת זכריה כתיב^[13] "ויאמר ה' אל השטן יגער ה' בך השטן ויגער ה' בך הבוחר בירושלים הלא זה אוד מוצל מאש", כלומר, הקב"ה בעצמו גוער בהשטן שרוצה לקטרג על בני ישראל, ... ומוסיף הקב"ה בגערותו על השטן - "הלא זה אוד מוצל מאש", "כלומר^[14] לא נשתייר מישראל כי אם מעט, קאוד שניצל משריפה, ואתה בא לקטרג עליהם שאשחיתם"?, ...

ובנוגע לענייננו :

דורנו זה, שארית הפליטה מהשואה שבה נהרגו על קידוש השם ששה מליון יהודים השם יקום דמם, הוא בבחינת "אוד מוצל מאש", "קאוד שניצל משריפה". וחלילה וחס לקטרג עליהם, ועל אחת כמה וכמה בקטרוג חמור, שהנהגתם עלולה להביא שואה נוספת, רחמנא ליצלן היה-לא-תהיה, "לא תקום פעמיים צרה"^[15].

דבר זה חמור שבעתיים - כשהקטרוג על דורנו זה, "אוד מוצל מאש", נעשה תוך כדי חילול כבודם של הקדושים שנהרגו על קידוש השם, על ידי הצדקת השואה בכך שנתמלאה הסאה של העונות.

ובהקדמה :

ישנם עניינים בלתי-רצויים שאינם באים בתור עונש על עונות, כי אם, מפני שכך גזר הקב"ה, ללא טעם והסברה כלל בשכל וחכמת התורה. ובלשון חכמינו זכרונם לברכה (בנוגע להריגתו של רבי עקיבא שסרקו בשרו במסרקות של ברזל, ועל דרך זה כל עשרה הרוגי מלכות) "שתוק כך עלה במחשבה לפני^[16]", "גזירה היא מלפני^[17] ... ואבוהון דכולהו - גזירת ברית בין הבתרים, כמו שכתוב^[18] "ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה", שאין זה בגלל עונות, אלא שכך גזר הקב"ה^[19].

ובנדון דידן : השמדת ששה מליון יהודים באכזריות הכי גדולה ונוראה - שואה איומה שלא היתה (ולא תהיה רחמנא ליצלן) דוגמתה במשך כל הדורות - לא יכולה להיות בתור עונש על עונות, שכן, אפילו השטן עצמו לא יוכל למצוא חשבון עונות בדור שהוא שיהיה בו כדי להצדיק חס ושלום עונש חמור כזה!

אין לנו שום הסבר וביאור (על פי חכמת התורה) כלל וכלל על השואה, כי-אם רק ידיעת העובדה ש"כך עלה במחשבה לפני", ואשר "גזירה היא מלפני" ... ובודאי ובודאי לא ההסבר דעונש על עונות^[20].

ואדרבה: כל אלה שנהרגו בשואה הם קדושים (כפי שנקראים בפי כל ישראל) כיון שנהרגו על קדושת השם^[21] (בגלל היותם יהודים)^[22], והשם ינקום דמם (כפי שמוסיף כל יהודי שמזכיר קרבנות השואה), ובנוסף התפלה ד"אב הרחמים": "קהלות הקודש שמסרו נפשם על קדושת השם... וינקום נקמת דם עבדיו השפוך, ככתוב בתורת משה... כי דם עבדיו יקום... ובכתבי הקודש נאמר... ינדע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוך", היינו, שהקב"ה מעיד עליהם שהם "עבדיו"^[23]... ומבטיח ש"ינקום נקמת דם עבדיו השפוך", כיון ששפיכת דמם הוא היפך חפצו...

ועד כדי כך גדלה מעלתם מצד הריגתם על קדושת השם [אפילו לולי עבודתם בקיום התורה והמצוות^[24]], ועל אחת כמה וכמה בהוספה על גודל מעלתם בקיום התורה והמצוות, שהרי (בעיקר) מסלתה ומשמנה של היהדות התורנית ניספו בשואה] – על דרך מאמר רבותינו זכרונם לברכה^[25] בכיוצא בזה "אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן"^[26].

ומושלל מלהשתמש בשואה בתור הפחדה בנוגע לעונש על עונות, ובפרט בנוגע לדורנו זה, "אוד מוצל מאש", שארית הפליטה מהשואה הנוראה, אשר, בהנהגתו בחיים על פי הוראת תורת-חיים ממשיך בדרך החיים של דור הקדושים לאורך ימים ושנים טובות, בבחינת "זרעו בחיים אף הוא בחיים".

ש"פ ויחי ה'תשנ"א

(תורת מנחם ח"א עמוד 117)

- [1] שמות ד, כב.
- [2] פ' ראה יד, א.
- [3] מלאכי א, ב.
- [4] הושע יא, א.
- [5] כש"ט הוספות סקל"ג.
- [6] זכרי' ב, יב.
- [7] ע"פ ש"ב כג, ב.
- [8] שהש"ר פ"א. ו(א). וראה זו"ח נח כג. סע"א ואילך.
- [9] יל"ש ישעי' רמז שפה.
- [10] ישעי' ו, ה.
- [11] שם, ו.
- [12] שהש"ר שם. וראה בארוכה אגרת השמד פ"ב.
- [13] זכרי' ג, ב.
- [14] פי' מהר"י קרא עה"פ.
- [15] ל' הכ' - נחום א, ט (וראה לקו"ש חכ"ג ע' 306 הערה 55. וש"נ).
- [16] מנחות כט, ב.
- [17] נוסח הפיוט בסדר העבודה דתפלת יוהכ"פ.
- [18] לך לך טו, יג.
- [19] ראה שמו"ר פ"ה, כב: "וישב משה אל ה' ויאמר ה' למה הרעותה לעם הזה . . . כך אמר (משה) לפני הקב"ה, נטלתי ספר בראשית וקראתי בו וראיתי מעשיהן של דור המבול היאך נדונו מדת הדין היתה, ומעשה דור הפלגה . . . היאך נדונו ומדת הדין היתה, העם הזה מה עשו שנשתעבדו מכל הדורות שעברו".
- [20] להעיר ממ"ש אדהאמ"צ בשער התשובה (ה. א) ש"האר"י ז"ל . . . אמר בפירוש שבזמנו דווקא בטלו השמדות שהי' בכל משך הזמן הזה ערך ת"ק שנה ("משנת גזרת תתנ"ו שבימי רש"י עד גירוש פורטגאל בזמן רנ"ב"), וכל אותן שקידשו השם אלפים ורבות בכל דור כמבואר בס' שבט יהודה מכל פרטי השמדות שהי' בכל שנה בזמן ת"ק שנה הנ"ל . . . הכל הי' מנשמות שהיו בזמן בית ראשון", ש"היו אנשים גדולים . . . נשמות גבוהות". ו"היו עובדים את ה' . . . רק בעון פילי דע"ז דבקו בו. ולא הי' לכל הדורות הללו . . . עלי' ותיקון עד בזמן הפלסופים שבזמן רש"י והרמב"ם עד האר"י ז"ל", ד"לפי שהיו מוסיפים יניקה לע"ז כתרין דקליפה ע"כ התיקון הי' במס"נ על קה"ש באמונה פשוטה שהיא נגד סברת שכל האנושי . . . אך בזמן האר"י ז"ל שהי' מבחי' התיקון ונגלה אליו חכמת הקבלה האמיתית. בטלו השמדות ולא יהי' עוד". ומכאן הוכחה נוספת (באם יש צורך) שההשמדות דהשואה הו"ע בפ"ע, שאינו בגרר עונש ותיקון, ככפנים.
- [21] ראה יל"ש תהלים רמז תשא: "אליך ה' נפשי אשא. זה דורו של שמד שנתמשכנו על קדושת השם".
- [22] ראה שו"ת חת"ס יו"ד סשל"ג. אה"ע ח"ב סקל"ב. ועוד.
- [23] ראה סנהדרין מז, סע"א: "באו גוים בנחלתך גו' נתנו נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידך לחיתו ארץ, מאי עבדיך ומאי חסידך . חסידך ממש. עבדיך הנך דמחייבי דינא דמעיקרא, וכיון דאיקטול קרי להו עבדיך" (וראה רמ"א יו"ד סו"ס שעו. ובנו"כ שם). וראה גם אגרת השמד שם.
- [24] ראה לעיל הערה 119.
- [25] פסחים ג, א. וש"נ.
- [26] ולהעיר ממ"ש במגיד מישרים (ר"פ תצוה) שהבית-יוסף הי' ראוי לזכות למסור נפשו על קידוש השם, אלא שבגלל סיבה נענש ולא זכה לכך, וראה בארוכה לקו"ש חכ"א ע' 176 (ובהערות שם). וראה יונת אלם פכ"ב: "כל הצדיקים המתים צריכים להתמרק בנהר דינור. חוץ מן הנהרגים על קדושת השם".

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולעיני הרב גבריאל נח זוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחי
שלמה נחמ"ה, צבייה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה